

Nem felejtelek

Mohazöld ruhája szépen kiemelte a kulcscsontján végigfolyó ezüstitláncot, amely egy fát ábrázoló medálban végződött. Karcsú derekán barna öv, aranyos kalap kontyba font haján, csipkés kesztyűjét azonban a csuklójánál átítatja a vér. Szeme alatti ráncokban könnyek fénylenek, s meredt tekintettel bámulja a pad mellett magasodó fát. Az ölében egy borítékkal, a borítékban egy papír, s a papíron megannyi fájdalom. Az utolsó történet szívemarkoló meséje. A jó történet szárnyat ad az olvasónak is, de ha az írójában már nem pezseg az élet, a mese is csak az utolsó szárnyacsapkodás vízhangja lesz. Álomszerű mozgással ruhája zsebéből előhúzza egykori önmagát ábrázoló fényképet: még boldogan ölelte magába az életet hatalmas szárnyaival. Túl mohó volt, túl sokra vágyott. Gyakran ide menekült a gondjai elől, mert mindig megnyugtatta a folyó sebes zakatolása, most azonban nem találja a békét. Nem is igazán keresi. Leveszi magáról ruháját, kilép a cipőjéből, majd a kalappal együtt a padon álló képre és borítékra helyezi őket. Kesztyűje és nyaklánc rajta marad, majd szépen lassan elindul, míg el nem nyelik őt a habok. Mindezt a saját szememmel láttam, hiszen ezt akarta, engem várt. A folyóból ekkor egy kis fénygömb felém repül, s széttárt talárom alá suhanva kialszik a fénye. Örökre. Mozdulatlanul állok még néhány másodpercig, majd felbontom, és elolvasom a levelet. Megannyi fájdalom a sorok között, s mire a végére érek, már én is könnyezem. Hogyan teheték ezt velem... Nádszálként születtem, sokaságban, s más szelek akarata mozgatta őt, ám én tudom, hogy a legszebb tulipán volt, aki most már békére lelhet. Az emberek nem érdemlik meg, hogy megismerjék őt, mert nem látnák, mi az utolsó mesének a tanítása, így a levelet és a ruháit magammal viszem. A fényképet azonban a fába csavarozom, így aki meglátja, ezer történetet képzelhet mögé, ám a valóságot sosem tudhatja. Ez lesz mindenki büntetése. A drága tulipán emléke pedig az én becses kincsem.